

ni trajalo dolgo. Hitro je spoznal, da stoji vse, kar se je dogodilo, na trdnih tleh, na zemlji, da je realna resnica.

„Alma, ti si moja . . .“

Naglas je vzkliknil in nato segel na pisalno mizo po kristalno čašico, kjer so dehtele njene vijolice, in iskreno jih je pritisnil k ustnicam in vsak kelih cvetlice je pil gorkoto velike ljubezni — — —

Nekdo potrka.

Nadporočnik Virant in avskultant Grm se mu predstavita. Sedejo.

„Prihajava v imenu nadzornika Egon Semena, naznanjat, da zahteva zadoščenje, ker ste ga imenovali nesramnega lažnika!“

„Čast mi je, da pozdravim gospoda v svojem stanovanju, in prav drago mi je, da sem vsaj izvedel, kdo je oni nesramni lažnik, ki je mene pobalinsko obrekel.“

„Torej vzdržujete to trditev, to žaljenje, gospod doktor?“

„Vedno, gospod nadporočnik!“

„Tedaj ste pozvani, da daste vitežko zadoščenje! Pošljite nama sekundante, da določimo!“

„Ne pošljem nikogar!“

Na poziv gospoda nadzornika izvolita mu sporočiti ta odgovor:

Človek, ki svojega tovariša obreče in po krivem denuncira šefu, nima nikake pravice več, da bi sploh govoril o vitežki časti. Za takega je klofuta in korobač! To mu povejta in to, da si od takega človeka najstrožje prepovem vsako pozivanje s pristavkom, da je nekaterim znano — zdravnik je pogledal nadporočnika — kako je Seme celo tedaj, ko vitežki brani čast s sabljo, prav nevitežki. Upam, da sta me razumela!“

Nadporočnik se je dobro spominjal dvoboja s Prosencem in je vedel, da je Seme tam v resnici zaigral pravico, da bi še koga klical na boj.

„Torej odklanjate poziv? Če to storite, so Vam pač znane posledice — — —“

„Odklanjam z vso odločnostjo in vem, da moja čast ni za solnčni prašek umazana, ker odklanjam. Svobodna pa je njemu pot tjekaj, kamor gre ozmerjana ženska z ulice iskat zadoščenje za razžaljeno čast! Gospoda, s tem sem gotov! Želita še česa?“

„Ne!“

(Dalje.)

HERALDIKA.

J. ŠUBIC.